

Arrest

nr. 126 240 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegrondheid

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanspraak ongelooftwaardig is en omdat er thans in

de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hij onaannemelijk vage verklaringen heeft afgelegd over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig wordt ondermijnd. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het op algemene wijze vergoelijken en ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder evenwel concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven ontkrachten.

Verzoekers verweer ter verklaring van zijn beperkte kennis omtrent de aanslag, met name omdat hij zelf niet aanwezig was tijdens de aanslag op GHQ, biedt hiertoe geen verschoning. Van iemand die dergelijke beruchte zware aanslag van dichtbij heeft meegemaakt, die vervolgens verdacht wordt van betrokkenheid bij deze aanslag en zijn land diende te verlaten in de nasleep van deze aanslag, mag worden verwacht dat hij hiervan beter op de hoogte is. Zo maakte verzoeker geen melding van de gijzeling die zich afspeelde, wist hij niet hoeveel doden en gewonden er vielen, was hij niet op de hoogte van het aantal betrokkenen dat gearresteerd werd in nasleep van de aanslag noch het aantal van hen dat reeds veroordeeld zou zijn. Ook verzoekers verklaringen over zijn contacten met en kennis over dr. Usman zijn uiterst vaag waardoor er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn band met dr. Usman en bijgevolg aan de bewering als zou verzoeker door zijn contact met dr. Usman door de Pakistaanse inlichtingendiensten in verband zou worden gebracht met de aanslag. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen enkele melding maakte van de aanslag op de GHQ en zijn contact met dr. Usman, die nochtans aan de basis liggen van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers uitleg dat het geenszins de bedoeling is dat bij het eerste interview op de DVZ de asielzoeker zijn volledig relaas uit de doeken doet, wat hij dan ook niet gedaan heeft, neemt de Raad niet aan. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen, zoals de aanslag en zijn contact met dr. Usman, wat toch de kern uitmaakt van zijn asielrelaas, aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent verzoekers reisweg, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan het minimaliseren en vergoelijken ervan. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, doch wel over het al dan niet legaal reizen naar Europa. Het scenario van een legale uitreis ondermijnt verder verzoekers vrees ten opzichte van de Pakistaanse inlichtingendiensten. Zoals in de bestreden beslissing correct wordt gemotiveerd, is het immers ondenkbaar dat iemand, die door de autoriteiten van betrokkenheid bij een van de beruchtste aanslagen in de recente Pakistaanse geschiedenis zou worden verdacht, Pakistan op een legale manier zou kunnen verlaten.

De fotokopie van zijn B-form die verzoeker heeft neergelegd vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Dit document heeft immers enkel betrekking op zijn identiteit dewelke in casu niet ter discussie staat.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van mediaberichten in verband met folterpraktijken ISI wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, vermag bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Inderdaad blijkt uit de informatie van verzoeker dat de situatie in Punjab als zorgwekkend en verontrustend kan voorkomen, wat door de commissaris-generaal geenszins betwist wordt, doch hieruit kan niet besloten worden dat burgers thans in Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is.

1.4. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 5 mei 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat zij een opleiding heeft gekregen in een trainingskamp en daar is ontsnapt. Zij vervolgt dat twee medeleerlingen opgepakt werden naar aanleiding van een aanslag waar dr. U. bij betrokken was en vreest dat om die reden zij ook zal opgepakt worden door de veiligheidsdiensten. De verzoekende partij betwist dat haar kennis over dr. U. beperkt is en wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op randbemerkingen.

1.4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich op de zitting beperkt tot het herhalen van haar relaas en het eenvoudigweg tegenspreken van de motivering van de beschikking en van de beslissing van de commissaris-generaal, zonder echter concreet in te gaan op de motieven van de beschikking.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS